



TOMMIE

Sarah Devos

Salto

VOOR JE ÉCHT BEGINT TE LEZEN

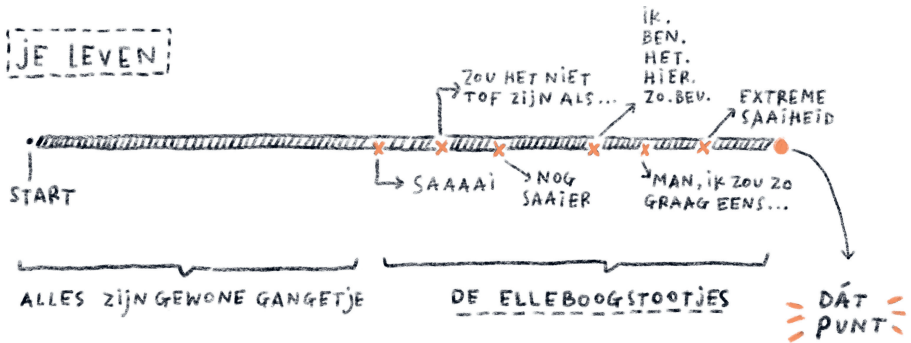
Dit verhaal gaat over Tommie. Deze Tommie is geen mens, zoals ik ben, en jij waarschijnlijk ook. Nee, Tommie is een lepelaar, een prachtige vogel met een snavel in de vorm van ... exact, een lepel.

Dat ik Tommie tegenkwam, was best bijzonder, want lepelaars zijn mijn lievelingsvogels – en nu is Tommie mijn lievelingslepelaar. Ik vertel zijn verhaal aan jou, omdat ik geloof dat er een beetje van Tommie in iedereen zit. Niet echt ‘een stukje van Tommie’, natuurlijk, zoals een hap van zijn vleugel of een stuk van zijn teen. (Alsjeblieft niet.)

Wat ik bedoel, is dat we vroeg of laat in ons leven allemaal weleens op een punt komen waarop we alles beu zijn. Dat je alles plots saai en stom vindt en dat je gewoon zélf dingen wilt beslissen. Zelf dingen wilt gaan ontdekken.

Dat je al zo lang je EIGEN leven hebt geleefd, zo veel dagen na elkaar, dat je een keer wilt

gaan kijken hoe een ANDER leven eruitziet. Dat je je afvraagt of er niet nog ANDERE dingen zijn. ANDERE manieren om iets te doen of te bekijken.



Dat punt komt er soms heel plots, en soms sluipt het héél langzaam je gedachten binnen. Meestal is het een beetje van de twee. Dan begint het met kleine elleboogstootjes, die steeds feller worden. Gefluister in je hoofd. Tot je op een dag wakker wordt en dat stemmetje in je hoofd niet meer fluistert, maar ROEPT. Zo luid dat je het niet meer níét kunt horen. Dat die stem, luider dan alle andere gedachten in je hoofd, roept: 'En nu ... ben ik WEG!'

Precies dat gebeurde er bij Tommie. Hij was bij dát punt aangekomen.



Nu zijn velen te bang om naar die stem te luisteren. Sommigen vinden zelfs dat je maar beter kunt doen alsof die stem helemaal niet bestaat, of ze hopen dat ze vanzelf zwijgt na een tijdje. Je herkent die mensen

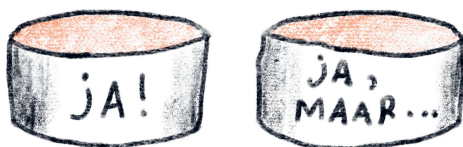
meteen aan de zinnen die ze zeggen.

Dat mag natuurlijk. Je hóéft niet naar die stem te luisteren. Maar het grappige is: het maakt niet uit of je thuisblijft of weggaat – de antwoorden op die zinnen blijven hetzelfde. Er kan (en zal) altijd weleens iets mislopen, waar je ook bent. En níemand weet wat er later zal gebeuren. Dus, wat als ... je gewoon wél gaat?

Mocht er nu toch (nog) geen stukje Tommie in jou zitten, dan geloof ik wél dat je een beetje Tommie in je leven nodig hebt. Want alleen al door zijn verhalen te horen en te ontdekken wie hij allemaal heeft ontmoet, bekijk je de wereld een beetje door zijn bril. Niet dat hij echt een bril heeft, natuurlijk (o jongens, dit uitleggen is moeilijker dan ik dacht), maar gewoon, dat je het leven eens bekijkt zoals

Tommie het ziet. Met een open blik en een open hart. Wie weet wat voor geweldige verrassingen er dan op je pad zullen komen ... Juist daarom vertel ik zijn verhaal hier, vandaag, aan jou.

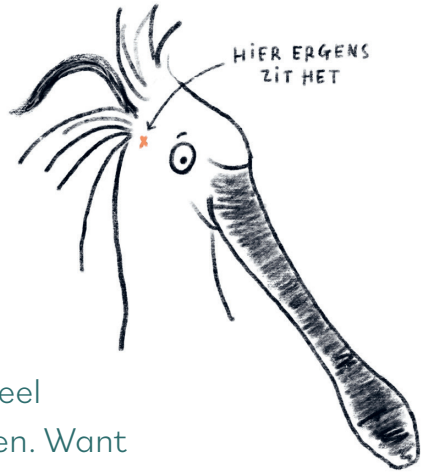
Nu kan ik blijven praten, maar daar heb jij natuurlijk niets aan. Dit avontuur moet je gewoon zelf meebeleven. Dus, wat denk je ... Vlieg je mee?



DRUK OP EEN KNOP

1. EEN ZAADJE + EEN HOOFD

Het verhaal van Tommie begint op een doodgewone dag. Zo'n redelijk saaie dag, waarvan niemand had kunnen denken dat het – achteraf bekeken – een heel bijzondere dag zou worden. Want precies op deze dag valt er één druppel op een zaadje in Tommies hoofd. Een zaadje dat tot dan toe niet meer was dan een van zijn vele ideetjes. Wilde plannen in de categorie van 'Misschien Ooit Eens'. Dat zaadje zat goed weggestopt, ergens in een kronkel achteraan in zijn hersenpan.



Had je toen van dichtbij, met een heel sterke microscoop, naar dat zaadje gekeken, dan had je het gezien: het zaad begon te kiemen.

En wat er toen gebeurde ... Nee. Weet je, ik ga zwijgen. Tommie kan het beter zelf vertellen. Hij heeft alles in zijn dagboek genoteerd, dus vanaf nu is het woord helemaal aan hem.

KOUD + PIEKEREN + BIJNA LICHT = SLECHTE NACHT 4

Hier zit ik weer. In hetzelfde stukje van ons nest, zoals altijd met mijn broer en zus. Met dezelfde ouders met alweer dezelfde reisplannen als vorig jaar, en het jaar daarvoor, en daarvoor. Binnenkort gaan we naar dezelfde plek in het zuiden, die ik al helemaal vanbinnen en vanbuiten ken, wéér via dezelfde route, met dezelfde groep en dezelfde tussenstops ... Zo. Ongelofelijk. Saai. Waarom maken we nooit eens een andere reis?

Iedereen slaapt nog, maar ik zit met iets in mijn hoofd, al durf ik het nog niet op te schrijven ... Stel je voor dat iemand het leest, dan lukt mijn plan zeker niet. Alleen heb ik vanochtend één probleem. Of nee, twee:

1. Ik kan aan niets anders meer denken.
2. Ik moet nu echt snel gaan beslissen. Dus hopelijk gauw meer nieuws, want –

**OEI, MAMA IS NET THUIS
ZE LIET ER SLECHT UIT
WACHT EVEN ...**

Oké, ben ik terug. Toen ik daarnet door het gras gluurde, zag ik mama komen aanvliegen. Haar kuif hing helemaal door elkaar, ze zag er supermoe uit, maar ze had wel wat eten bij. Papa stapte bezorgd op haar af. Toen legde ze haar kop op zijn vleugel en daarna barstte ze in tranen uit. Ik kon niet alles horen, maar ze zei iets van die kievit van hiernaast en dat ze weer ruzie hadden, omdat die kievit dacht dat mama zijn eieren wilde stelen, wat natuurlijk niet waar is. Mama snikte: 'Ik riep: wij lusten alleen vis en garnalen, buurman!'



Papa masseerde haar nek een tijdje met zijn vleugels, want van al dat heen en weer gedraai om eten te zoeken krijgt ze altijd nekpijn. Eindelijk begon ze daarna wat te ontspannen, maar dan ... Dan gingen ze plots overdreven lief doen tegen elkaar, dus toen ben ik snel weggegaan, want komaan ... Dat wil je toch niet zien van je eigen ouders! Daarom ben ik nu terug.

Dus gisteren zat ik na te denken over Dat Wat Er In Mijn Hoofd Groeit Maar Waar Ik Nog Niets Over



Durf Te Zeggen, en toen kreeg ik plots nog een ander idee! Ik heb een stukje van mijn kuif roze geverfd met bessen. Eerst dacht ik nog aan blauw of groen, maar het werd roze. Kijk, ik vind het er best goed uitzien. Perfect voor dit nieuwe stukje van mijn leven. Wat denk je? Cool?

Ik moet nu snel beslissen, want ik denk dat mama en papa morgen al willen vertrekken, als de wind goed zit. Ik vraag me af of –

**GRR, WACHT
MIJN ZUS ROEPT OO**

Vlug verstop ik mijn dagboek onder twee dikke rietstengels, nog wat twijgjes erbovenop en dan stap ik voorzichtig over mijn slapende broertje heen.

‘Wat is er? Mama en papa ... Zij zijn even bezig.’

‘Ik. Heb. HONGERRRR!’ krijst ze.

Vlug knijp ik mijn vleugelpunt over haar snavel heen.

‘Sst! Straks krijg je eten. Als mama klaar is. Ik kan er nu even niet bij.’

‘Mwaar wik web hooowwweeerrr!’ mommelt ze

tussen haar dichtgeknepen snavel door. Ik zucht. Zachtjes los ik mijn greep.

Buiten wordt het stilaan licht. Slierten wolken hangen voor de zon, die zich langzaam omhoogduwt boven het grote grasveld. Even kijken ... Gelukkig, die kievit valt nergens te bespeuren. Een stukje verderop ligt onze plas met water, waar we overdag meestal heen gaan. Snel, daar moet ik naartoe. Ik moet maar even zoeken om een paar visjes te pakken te krijgen. Ze zijn klein, maar Zusje zal het ermee moeten doen deze ochtend. Gauw gris ik nog een garnaaltje mee voor Broer, die lust hij zo graag. Terug in het nest werp ik de visjes naar mijn zus, die ze in twee hapen opslokt.

‘Een dankjewel zou fijn zijn’, mompel ik, maar ze doet alsof ze het niet gehoord heeft.



Mijn broer slaapt nog steeds. Zo stil als ik kan, leg ik het garnaaltje naast zijn bek.

Ik denk niet dat ik mijn zus zal missen (altijd drama met haar), maar mijn broer achterlaten ... Dat is wat anders. Ik weet niet of hij het zal begrijpen, ALS mijn plan doorgaat. Misschien moet ik het toch aan hem vertellen, voor ik ga. Misschien. En dan alleen aan hem.

Devos, Sarah

Tommie

© 2026 Salto / Standaard Uitgeverij nv,

Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Sarah Devos

www.standaarduitgeverij.be

Tekst & illustraties: Sarah Devos

Omslagontwerp: Maarten Deckers

Vormgeving binnenwerk: KaaTigo

Trefwoorden: fantasie, dromen, avontuur

D/2026/0034/43

ISBN 978 90 02 28704 6

NUR 283

De auteur kreeg voor de totstandkoming van dit boek een werkbeurs van Literatuur Vlaanderen.



Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining (art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).